WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)
z dnia 21 października 2004 r. *

W sprawie C-447/02 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 49 Statutu WE Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 11 grudnia 2002 r.

KWS Saat AG, z siedzibą w Einbeck (Niemcy), reprezentowana przez C. Rohnkego, Rechtsanwalt, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowany przez D. Schennena oraz G. Schneidera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w postępowaniu w pierwszej instancji,

* Język postępowania: niemiecki.

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann i J.-P. Puissochet, N. Colneric i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: P. Léger,
sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 marca 2004 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 19 maja 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 KWS Saat AG (zwana dalej „KWS") żąda w odwołaniu uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 9 października 2002 r. w sprawie T-173/00 KWS Saat przeciwko OHIM (odcień oranżu), Rec. str. II-3843 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), w zakresie, w jakim w wyroku tym nie uwzględniono jej wniosku o rejestrację koloru pomarańczowego jako wspólnotowego znaku towarowego dla niektórych urządzeń do obróbki materiału siewnego i dla niektórych produktów rolnych, ogrodniczych i leśnych.

Ramy prawne

2 Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego stanowi:

„Nie są rejestrowane:

[...]

b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru".

3 Artykuł 7 ust. 3 tego rozporządzenia stanowi:

„Ustęp 1 lit. b), c) i d) nie ma zastosowania, jeżeli w następstwie używania znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w odniesieniu do towarów lub usług, dla których występuje się o rejestrację".

4 Zgodnie z brzmieniem art. 73 cytowanego rozporządzenia:

„Decyzje Urzędu zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. Decyzje opierają się wyłącznie na przyczynach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawiania swoich uwag".

5 Artykuł 74 tego rozporządzenia stanowi:

„1. W trakcie postępowania Urząd bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia.

2. Urząd może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie".

Okoliczności faktyczne sporu

6 KWS jest spółką mającą siedzibę w Niemczech.

7 W dniu 17 marca 1998 r. przedstawiła ona Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (zwanego dalej „Urzędem") zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia nr 40/94.

8 Oznaczeniem, dla którego złożono wniosek o rejestrację, jest kolor pomarańczowy per se o symbolu HKS7.

9 Towary i usługi objęte wnioskiem o rejestrację oznaczenia należą do klas 7, 11, 31 i 42 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego oraz zmienionego, i odpowiadają następującemu opisowi:

— „urządzenia do obróbki nasion, to jest ich czyszczenia, zaprawiania, otoczkowania, kalibrowania, poddawania ich działaniu substancji aktywnych, kontroli ich jakości i ich przesiewania" (klasa 7),

— „urządzenia do obróbki nasion poprzez ich suszenie" (klasa 11),

— „produkty rolne, ogrodnicze i leśne" (klasa 31),

— „doradztwo techniczne i zawodowe poradnictwo gospodarcze w zakresie uprawy roślin, w szczególności w dziedzinie nasiennictwa" (klasa 42).

10 Decyzją z dnia 25 marca 1999 r. ekspert Urzędu odrzucił zgłoszenie KWS z powodu niespełnienia przez zgłoszony znak towarowy, wymogu posiadania charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

11 W dniu 21 maja 1999 r. KWS wniosła do Urzędu odwołanie od tej decyzji.

12 Decyzją z dnia 19 kwietnia 2000 r. (sprawa R 282/1999-2, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), notyfikowaną KWS w dniu 28 czerwca 2000 r., Druga Izba Odwoławcza nie uwzględniła odwołania. Zasadniczo uznała ona, że zgłoszony znak towarowy pozbawiony jest charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

13 Zaskarżona decyzja wskazuje w pkt 17 i 18:

„17 [...] z badań izby wynika, że kolor wskazany we wniosku nie cechuje się niczym oryginalnym ani niezwykłym w przedmiotowym sektorze.

18 Od pewnego czasu producenci materiału siewnego barwią swoje produkty za pomocą barwników. Działanie to ma na celu zasygnalizowanie, że nasiona zostały poddane obróbce (np. obróbce za pomocą pestycydów, środków grzybobójczych i chwastobójczych). W związku z powyższym na rynku występują również przedsiębiorstwa produkujące barwniki przeznaczone do materiału siewnego. Oto w jaki sposób producent reklamuje swoje towary:

»[...] Colorants identify treated seeds, as well as transgenic seeds [...] Seed colorants identify treated seed, reducing mishandling of seed treated with active ingredients such as fungicide or insecticide. With the help of seed colorants and coatings, producers will feel confident that their seed investment is safe [...]«

http://www.bucolor.com/seeds/colorants.htm

(»[...] barwniki identyfikują nasiona poddane obróbce, jak również genetycznie zmodyfikowane [...] barwniki do nasion pozwalają na zidentyfikowanie materiału siewnego poddanego obróbce i na zredukowanie niewłaściwego użycia nasion poddanych obróbce za pomocą substancji aktywnych takich jak środki grzybobójcze i owadobójcze. Barwniki i zaprawy dostarczają producentom gwarancji, że ich inwestycja w materiał siewny jest bezpieczna [...]«)".

Zaskarżony wyrok

14 W dniu 28 czerwca 2000 r. do Sądu Pierwszej Instancji została wniesiona przez KWS skarga o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, oparta na dwóch zarzutach; po pierwsze — zarzucie naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i po drugie — zarzucie naruszenia art. 73 i 74 tego rozporządzenia.

15 Zaskarżonym wyrokiem Sąd częściowo uwzględnił skargę KWS.

16 W przedmiocie zarzutu naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 Sąd orzekł, w pkt 33 zaskarżonego wyroku, w odniesieniu do produktów rolnych, ogrodniczych i leśnych należących do klasy 31, a w szczególności nasion:

„[...] używanie kolorów, w tym odcienia oranżu będącego przedmiotem wniosku lub odcieni bardzo zbliżonych, nie jest rzadkością w przypadku tych towarów. Wobec tego zgłoszone oznaczenie nie pozwala właściwemu kręgowi odbiorców odróżnić w sposób natychmiastowy i pewny towarów skarżącej od towarów innych przedsiębiorstw, do których barwienia użyto innych odcieni oranżu".

17 W przedmiocie urządzeń do obróbki należących do klas 7 i 11 orzekł on w pkt 40 zaskarżonego wyroku:

„[...] Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła w pkt 21 zaskarżonej decyzji, że maszyny o tym lub podobnym kolorze nie należą do rzadkości. Należy stwierdzić, że wobec tego, iż ma on charakter powszechny, oranż nie pozwala właściwemu kręgowi odbiorców odróżnić, w sposób natychmiastowy i pewny, urządzeń skarżącej od maszyn o podobnym odcieniu oranżu, lecz innym pochodzeniu handlowym. Tak więc właściwy krąg odbiorców będzie raczej postrzegać zgłoszony kolor jako zwykły element wykończenia omawianego wyrobu".

18 Natomiast w przedmiocie usług należących do klasy 42 Sąd orzekł w pkt 46 tego wyroku:

„[...] oznaczenie ustanowione przez odcień oranżu jako takie może umożliwić właściwemu kręgowi odbiorców odróżnienie przedmiotowych usług od usług mających inne pochodzenie handlowe, w przypadku gdy odbiorcy ci będą musieli dokonać wyboru przy okazji późniejszego zakupu".

19 Sąd uwzględnił zatem zarzut naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 w zakresie usług należących do klasy 42. Oddalił go w odniesieniu do produktów rolnych, ogrodniczych i leśnych należących do klasy 31, jak również w zakresie urządzeń do obróbki należących do klasy 7 i 11.

20 Jeżeli chodzi o zarzut naruszenia art. 73 i 74 rozporządzenia nr 40/94, Sąd stwierdził w odniesieniu do art. 73, że Izba Odwoławcza dopełniła obowiązku uzasadnienia swojej decyzji.

21 W tym względzie, z jednej strony, stwierdził on w pkt 56 zaskarżonego wyroku, że KWS dysponowała materiałami niezbędnymi do zrozumienia zaskarżonej decyzji i zakwestionowania jej zgodności z prawem przed sądem wspólnotowym.

22 Z drugiej strony, orzekł on w pkt 59 tego wyroku, że Izba Odwoławcza nie naruszyła art. 73 rozporządzenia nr 40/94, nie zawiadamiając KWS o dokumentach użytych wyłącznie w celu przygotowania i uzasadnienia zaskarżonej decyzji w oparciu o podstawy i rozumowanie znane KWS.

23 Co się tyczy art. 74 rozporządzenia nr 40/94, Sąd stwierdził, w sposób przedstawiony poniżej, że Izba Odwoławcza dopełniła przewidzianego w tym przepisie obowiązku zbadania stanu faktycznego z urzędu:

„60 [...] Izba Odwoławcza prawidłowo zbadała i wykorzystała pewne fakty istotne dla oceny odróżniającego charakteru oznaczenia w odniesieniu do różnych towarów i usług wskazanych w zgłoszeniu znaku towarowego. W tym względzie podobne decyzje wydane wcześniej przez Urząd lub przykłady znalezione w Internecie nie stanowią ani substytutu rozumowania przedstawionego w zaskarżonej decyzji ani nowych faktów, które nie zostały zbadane przez Urząd, lecz elementy dodatkowe wskazane przez Urząd w jego pismach procesowych w celu umożliwienia weryfikacji podstawy prawnej zaskarżonej decyzji".

24 Wobec powyższego oddalił on w całości zarzut naruszenia art. 73 i 74 rozporządzenia nr 40/94.

25 Ostatecznie Sąd stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym usług należących do klasy 42, oddalił skargę w pozostałym zakresie i orzekł, że KWS poniesie własne koszty oraz dwie trzecie kosztów Urzędu.

Żądania stron

26 KWS wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddala on skargę,

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nieważność ta nie została orzeczona w zaskarżonym wyroku,

— obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

27 Urząd wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania,

— obciążenie KWS kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

28 Urząd podnosi w swojej odpowiedzi na odwołanie, że „rejestracja omawianego znaku towarowego stanowiącego kolor musiała również spotkać się z odmową w odniesieniu do usług wskazanych przez wnoszącą odwołanie, a dotyczących poradnictwa w dziedzinie uprawy roślin. Urząd nie podważa wyroku Sądu jako takiego. Nie powinno to jednak stanowić dla Trybunału Sprawiedliwości przeszkody, by w przedmiocie ochrony pozbawionych kształtów znaków towarowych w postaci koloru orzec w sposób, który w danym przypadku nie musi koniecznie pozostawać w zgodności z wywodami zaskarżonego orzeczenia".

29 Z tego oświadczenia Urzędu wynika, że wyraźnie powstrzymał się on od wniesienia odwołania wzajemnego, mającego na celu uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim dotyczy on usług należących do klasy 42, pomimo wątpliwości co do zasadności orzeczenia Sądu w tym zakresie.

30 Spór przed Trybunałem, a w konsekwencji niniejszy wyrok, jest więc ograniczony do wniosku o rejestrację znaku towarowego dla towarów należących do klas 7, 11 i 31.

31 Na poparcie w ten sposób ograniczonego odwołania KWS podnosi cztery zarzuty. W pierwszym zarzucie wskazuje na naruszenie art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, przewidującego badanie stanu faktycznego z urzędu, w drugim naruszenie prawa do przedstawienia uwag, w trzecim naruszenie obowiązku uzasadnienia i w czwartym nieprawidłową wykładnię art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia w zakresie wymogu odnoszącego się do charakteru odróżniającego.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

32 W pierwszym zarzucie KWS podnosi, że Sąd, ograniczając się do stwierdzenia w pkt 60 zaskarżonego wyroku, iż Izba Odwoławcza „prawidłowo zbadała i wykorzystała pewne istotne fakty", nie spełnił wymogów art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z którym „Urząd bada stan faktyczny z urzędu". Sąd pominął zatem fakt, że przepis ten nie wymaga jedynie stwierdzenia, czy stan faktyczny został zbadany, ale również upewnienia się, że badanie to było wystarczająco wyczerpujące. W opinii KWS badanie przeprowadzone przez Urząd powinno było być wystarczająco dokładne, aby pozwolić Urzędowi na uzyskanie pewności co do zaistnienia podstaw odmowy rejestracji w rozumieniu art. 7 tego rozporządzenia.

33 Przed wydaniem swej decyzji Urząd nie zbadał „pewnych faktów", lecz „jeden fakt". W pkt 17 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza odwołała się do swoich „poszukiwań". Jako jedyny wynik tych poszukiwań wskazała ona w pkt 18 tej decyzji witrynę internetową „www.bucolor.com". Witryna ta nie jest wystarczająca dla uzasadnienia odmowy. W istocie jako witryna jednego producenta nie jest ona wystarczająca dla ustalenia powszechnego zwyczaju. Ponadto chodzi tu o przedsiębiorstwo amerykańskie. Wszakże zwyczaje występujące na rynku amerykańskim co do zasady nie stanowią dowodu zwyczajów występujących na terytorium Wspólnoty. Wreszcie strona główna tej witryny jest redagowana w języku angielskim. Nie jest zatem dostępna właściwemu kręgowi odbiorców we Wspólnocie.

34 Należy zatem stwierdzić, że celem zarzutu pierwszego KWS jest zakwestionowanie oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Izbę Odwoławczą, a następnie przez Sąd.

35 Jednakże z art. 225 WE i 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie może zostać oparte wyłącznie na zarzutach wskazujących na naruszenie prawa, z wyłączeniem jakiejkolwiek oceny okoliczności faktycznych.

36 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy jest niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

37 W drugim zarzucie KWS powołuje się na naruszenie prawa do przedstawienia uwag, po pierwsze, w ramach postępowania przed Izbą Odwoławczą i, po drugie, w ramach postępowania przed Sądem. Tak więc ten drugi zarzut składa się z dwóch części.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu drugiego

38 W pierwszej części zarzutu drugiego KWS twierdzi, że Urząd oparł zaskarżoną decyzję, w zakresie dotyczącym ustaleń faktycznych, na jednym tylko dokumencie — adresie internetowym wskazanym w pkt 18 zaskarżonej decyzji i powtórzonym w pkt 13 niniejszego wyroku. Urząd poinformował KWS o tym dokumencie po raz pierwszy w zaskarżonej decyzji, i to na koniec toczącego się przed nim postępowania. Naruszył on zatem prawo do przedstawienia uwag.

39 Zamiast zwrócić uwagę na to naruszenie, Sąd zbadał wyłącznie zagadnienie, czy dokumenty były niezbędne dla zrozumienia zaskarżonej decyzji. Ponadto orzekł on niesłusznie, w pkt 58 zaskarżonego wyroku, że „skarżąca znała w istocie argumenty i okoliczności, które miały być przedmiotem badania przez Izbę Odwoławczą w celu obalenia lub potwierdzenia decyzji eksperta, a zatem skarżąca [miała] możliwość wypowiedzenia się w tym przedmiocie".

40 Ponadto KWS podnosi, że naruszenie przez Izbę Odwoławczą jej prawa do przedstawienia uwag pozbawiło ją możliwości ograniczenia, w trakcie postępowania przed tą izbą, wykazu towarów objętych wnioskiem o rejestrację znaku towarowego i doprowadzenia w ten sposób do pozytywnego rozpatrzenia tego wniosku.

41 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 73 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94 decyzje Urzędu mogą opierać się wyłącznie na przyczynach lub materiale dowodowym, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawienia swoich uwag.

42 Zgodnie z tym przepisem Izba Odwoławcza Urzędu może oprzeć swoją decyzję wyłącznie na okolicznościach faktycznych lub prawnych, co do których strony zainteresowane miały możliwość przedstawienia swoich uwag.

43 W rezultacie, w przypadku gdy Izba Odwoławcza gromadzi z urzędu informacje dotyczące okoliczności faktycznych, które mają służyć za podstawę jej decyzji, ma ona obowiązek poinformować o nich strony, by mogły przedstawić swoje uwagi.

44 W niniejszej sprawie z akt sprawy wynika, że Izba Odwoławcza nie poinformowała KWS ani o rezultatach swoich poszukiwań, ani o zawartości witryny internetowej wskazanej odpowiednio w pkt 17 i 18 zaskarżonej decyzji.

45 Czyniąc tak, naruszyła ona art. 73 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94.

46 W tym względzie Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 59 zaskarżonego wyroku, że Izba Odwoławcza nie uchybiła art. 73 wskazanego rozporządzenia.

47 Niemniej należy wskazać, że w pkt 14–16 zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza, podtrzymując decyzję eksperta, stwierdziła, iż przedmiotowy kolor nie ma charakteru odróżniającego w odniesieniu do omawianych towarów. W istocie kolor per se co do zasady pozbawiony jest takiego charakteru, z wyjątkiem sytuacji, gdy nabył go w następstwie używania, a kolor pomarańczowy jest kolorem pospolitym dla tych towarów. Ponadto, w opinii izby, konkurenci wnoszącej odwołanie mogą być również zainteresowani stosowaniem tego koloru.

48 Powyższe przyczyny, co do których KWS mogła przedstawić swoje stanowisko, wystarczyły dla uzasadnienia nieuwzględnienia odwołania przez Izbę Odwoławczą.

49 Stwierdzenie zawarte w pkt 17 zaskarżonej decyzji i wynikające z badań Izby Odwoławczej, której zdaniem kolor będący przedmiotem wniosku o rejestrację nie cechuje się niczym szczególnym w danym sektorze zawodowym, wyłącznie potwierdza podstawy, które są wystarczające dla uzasadnienia tej decyzji. Jednocześnie stwierdzenie zawarte w pkt 18 zaskarżonej decyzji, poparte wyciągiem ze strony internetowej, zgodnie z którą producenci barwią ich materiał siewny w celu wskazania, iż został on poddany obróbce, ma wyłącznie charakter potwierdzający.

50 Wynika z tego, że niezgodność z prawem, którą dotknięte są w świetle art. 73 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94 pkt 17 i 18 zaskarżonej decyzji, nie może pociągać za sobą stwierdzenia nieważności tej decyzji.

51 Tak więc, pomimo naruszenia prawa w pkt 59, zaskarżonego orzeczenia nie należy uchylić (zob. podobnie wyroki z dnia 24 września 2002 r. w sprawach połączonych C-74/00 P i C-75/00 P Falck i Acciaierie di Bolzano przeciwko Komisji, Rec. str. I-7869, pkt 122 oraz z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-93/02 P Biret International przeciwko Radzie, Rec. str. I-10497, pkt 60, jak również w sprawie C-94/02 P Biret i Cie przeciwko Radzie, Rec. str. I-10565, pkt 63).

52 Wniosku tego nie zmienia argument, zgodnie z którym w toku postępowania przed Izbą Odwoławczą KWS została pozbawiona możliwości ograniczenia wykazu towarów wskazanych w zgłoszeniu znaku towarowego. Z jednej strony, zgodnie z art. 44 rozporządzenia nr 40/94 i zasadą 13 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1) KWS mogła w każdej chwili wystąpić do Urzędu z wnioskiem o ograniczenie wykazu towarów i usług. Fakt, że w toku postępowania przed Urzędem KWS nie przedstawiła takiego wniosku, należy przypisać wyborowi dokonanemu przez KWS, a nie pominięciu przez Izbę Odwoławczą wysłuchania KWS w przedmiocie witryny internetowej wskazanej w zaskarżonej decyzji. Z drugiej strony, żaden element akt sprawy nie pozwala przyjąć założenia, że ograniczenie wykazu omawianych towarów doprowadziłoby do rejestracji znaku.

53 Wobec powyższego pierwsza część zarzutu drugiego musi zostać oddalona jako nieistotna dla sprawy.

W przedmiocie drugiej części zarzutu drugiego

54 W drugiej części zarzutu drugiego KWS podnosi, że Sąd nie wziął pod uwagę jej argumentów dotyczących wskazanej powyżej witryny internetowej. W opinii KWS sam Sąd naruszył jej prawo do przedstawienia uwag. KWS została w ten sposób

pozbawiona, w toku postępowania przed Sądem, możliwości ograniczenia wykazu towarów, dla których wnioskowała o rejestrację znaku towarowego, ograniczenia, które prawdopodobnie pozwoliłoby na dokonanie tej rejestracji.

55 Należy przypomnieć, że w pkt 49 zaskarżonego wyroku Sąd wyraźnie podsumował argumentację KWS wskazującą na naruszenie przysługującego jej prawa do przedstawienia uwag. Podsumowanie to zawiera w szczególności twierdzenie KWS, według którego nie została ona poinformowana o dokumentach, na których Urząd oparł się, podejmując swoją decyzję.

56 W pkt 58 i 59 zaskarżonego wyroku Sąd wypowiedział się w przedmiocie tej argumentacji, wyraźnie uzasadniając swoje stanowisko. Choć, jak zostało stwierdzone w pkt 46 niniejszego wyroku, jego analiza prawna jest nieprawidłowa, z uzasadnienia tego wynika, że Sąd w całości zapoznał się z twierdzeniami KWS.

57 Z powyższego wynika, że nie naruszył on prawa KWS do przedstawienia uwag w toku postępowania sądowego.

58 Fakt, że Sąd nie naruszył prawa KWS do przedstawienia uwag, pozbawia zasadności argument, zgodnie z którym naruszenie to spowodowało pozbawienie KWS, w toku postępowania przed Sądem, możliwości ograniczenia wykazu towarów wskazanych we wniosku o rejestrację znaku towarowego. W każdym razie w pkt 14 zaskarżonego wyroku Sąd słusznie uznał za niedopuszczalny wniosek, który KWS przedstawiła przed nim na rozprawie, mający na celu ograniczenie wykazu towarów. Istotnie, wniosek taki nie odpowiada wymogom przewidzianym w rozporządzeniach nr 40/94 i 2868/95 i zmierza do zmiany przedmiotu sporu, co pozostaje w sprzeczności z art. 135 § 4 regulaminu Sądu.

59 Druga część zarzutu drugiego musi zatem zostać oddalona jako bezzasadna.

60 Tak więc zarzut drugi należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

61 W zarzucie trzecim KWS podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia, z jednej strony, przez Sąd w zaskarżonym wyroku, a z drugiej strony, przez Izbę Odwoławczą w zaskarżonej decyzji. Tak więc zarzut ten składa się z dwóch części.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego

62 W pierwszej części zarzutu trzeciego KWS podnosi, że Sąd naruszył prawo, orzekając w zaskarżonym wyroku, iż zaskarżona decyzja została uzasadniona w sposób wystarczający. W opinii KWS Sąd w znacznym stopniu nie docenił wymogu uzasadnienia.

63 Należy przypomnieć, że zgodnie z pierwszym zdaniem art. 73 rozporządzenia nr 40/94 „decyzje Urzędu zawierają określenie przyczyn, na których są oparte".

64 Powyższy obowiązek uzasadnienia ma taki sam zakres jak obowiązek przewidziany w art. 253 WE.

65 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, którego obowiązek przewiduje art. 253 WE, musi przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie autora aktu w sposób pozwalający zainteresowanym na zapoznanie się z podstawami uzasadniającymi przyjęty środek, a właściwemu sądowi na wykonanie uprawnień kontrolnych. Nie jest wymagane, by uzasadnienie obejmowało wszystkie istotne elementy stanu faktycznego i prawnego, w zakresie, w jakim kwestia ustalenia, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 253 WE musi zostać oceniona w świetle nie tylko jego brzmienia, lecz również jego kontekstu i ogółu norm prawnych dotyczących przedmiotowej sprawy (zob. podobnie wyroki z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. str. I-1719, pkt 63 i z dnia 30 marca 2000 r. w sprawie C-265/97 P VBA przeciwko Florimeksowi i in., Rec. str. I-2061, pkt 93).

66 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza odrzuciła zgłoszenie, opierając się na przesłance, że zgłoszony znak towarowy pozbawiony jest charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

67 Izba Odwoławcza przedstawiła pełne i dokładne uzasadnienie tej oceny w pkt 14–25 zaskarżonej decyzji.

68 Na wstępie wskazała ona, po pierwsze, że kolor per se nie ma charakteru odróżniającego, z wyjątkiem przypadków, gdy zostanie wykazane, że uzyskał ten charakter w następstwie używania i, po drugie, że kolory muszą pozostać do dyspozycji wszystkich przedsiębiorstw. Według Izby Odwoławczej, wyłącznie w pewnych szczególnych okolicznościach kolor per se mógłby samodzielnie uzyskać samoistny charakter odróżniający, pod warunkiem że chodzi o kolor całkowicie niezwykły w odniesieniu do omawianych towarów lub usług. Izba Odwoławcza wskazała następnie w szczegółowy sposób powody, dla których kolor pomarańczowy nie jest niezwykły w odniesieniu do towarów objętych wnioskiem o rejestrację. Dodała ona, że nie jest związana przywołanymi przez KWS decyzjami niemieckich władz właściwych w dziedzinie znaków towarowych. Przypomniała na koniec, że KWS nie podniosła, że omawiany kolor uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94.

69 Nie ma żadnych wątpliwości, że takie uzasadnienie spełnia wymogi ustalone w art. 73 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 40/94. Sąd nie naruszył zatem prawa, orzekając, iż KWS dysponowała materiałami niezbędnymi dla zrozumienia zaskarżonej decyzji i zakwestionowania jej zgodności z prawem przed sądem wspólnotowym.

70 Wobec powyższego pierwsza część zarzutu trzeciego musi zostać oddalona jako bezzasadna.

W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego

71 W drugiej części zarzutu trzeciego KWS twierdzi, że Sąd naruszył ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, ograniczając się do stwierdzenia, w pkt 56 zaskarżonego wyroku, iż zaskarżona decyzja „pozwala[ła] skarżącej poznać powody odrzucenia jej wniosku".

72 Lektura pkt 56 zaskarżonego wyroku ujawnia, że punkt ten podsumowuje elementy zaskarżonej decyzji, które Sąd ocenił jako decydujące, i przedstawia powody, dla których ocenił, że były one wystarczające. To na podstawie tego podsumowania i wywodu Sąd stwierdził, w ostatnim zdaniu tego punktu, że KWS dysponowała wszystkimi materiałami niezbędnymi dla zrozumienia zaskarżonej decyzji i zakwestionowania jej zgodności z prawem przed sądem wspólnotowym.

73 Z powyższego wynika, że ten punkt zaskarżonego wyroku zawiera wystarczające uzasadnienie.

74 Druga część zarzutu trzeciego jest zatem bezzasadna.

75 W świetle powyższego należy oddalić zarzut trzeci w całości.

W przedmiocie zarzutu czwartego

76 W czwartym zarzucie KWS podnosi, że charakter odróżniający znaków towarowych składających się z jednego koloru musi być oceniany według tych samych zasad co charakter odróżniający innych typów znaków towarowych, w szczególności znaków słownych i graficznych, oraz że nie można nakładać wyższych wymogów. Zdaniem KWS, występowanie w odniesieniu do towarów i usług objętych wnioskiem innych kolorów służących wskazaniu pewnych cech charakterystycznych ma małe znaczenie. Należy natomiast ocenić, czy zgłoszony w konkretnym przypadku kolor jest postrzegany przez odbiorców jako wskazanie pewnych cech szczególnych. Gdy kilku producentów używa różnych kolorów w celu wskazania pewnych cech charakterystycznych, odbiorcy dostrzegają w tych kolorach informację o producencie. Należy wówczas uznać występowanie charakteru odróżniającego. W niniejszej sprawie kolor pomarańczowy nie jest uważany przez zainteresowane środowiska za wskazujący cechy charakterystyczne omawianych towarów i usług, a używanie go w celach dekoracyjnych lub funkcjonalnych jest wykluczone. Wobec tego, zdaniem KWS, odróżniający charakter tego znaku towarowego powinien zostać uznany.

77 Zdaniem KWS, w zaskarżonym wyroku Sąd popełnił następujące błędy w ocenie: Na wstępie zastosował on bardziej surowe kryteria w odniesieniu do znaków towarowych w postaci koloru niż do innych znaków. Następnie błędnie uznał za kryterium charakteru odróżniającego to, co jest wyłącznie zdolnością wskazania pochodzenia handlowego. Wreszcie zastosował on własną ocenę w miejsce oceny dokonanej przez zainteresowane środowiska.

78 W odniesieniu do kryteriów oceny odróżniającego charakteru różnych kategorii znaków towarowych Sąd zasadnie przypomniał w pkt 29 zaskarżonego wyroku, że art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie czyni rozróżnienia między oznaczeniami o różnym charakterze. Jednakże wskazał on, również zasadnie, że sposób postrzegania przez właściwy krąg odbiorców niekoniecznie jest taki sam w przypadku oznaczenia w postaci koloru per se jak w przypadku znaku słownego lub graficznego, powstałego na bazie oznaczenia niezależnego od wyglądu towarów nim oznaczanych. Jeśli odbiorcy mają zwyczaj natychmiastowego postrzegania znaków słownych lub graficznych jako oznaczeń wskazujących na pochodzenie handlowe towaru, to nie reagują oni koniecznie w ten sam sposób, gdy oznaczenie łączy się z wyglądem zewnętrznym towaru [zob. w zakresie identycznych przepisów art. 3 ust. 1 lit. b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, str. 1) wyrok z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie C-104/01 Libertel, Rec. str. I-3793, pkt 65].

79 W tym kontekście kolor per se może nabyć, w odniesieniu do towarów lub usług, które obejmuje wniosek o rejestrację, charakter odróżniający w następstwie jego używania, na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94. Natomiast, w przypadku koloru per se, do nabycia charakteru odróżniającego przed jakimkolwiek używaniem mogłoby dojść wyłącznie w szczególnych okolicznościach, zwłaszcza gdy zakres towarów lub usług, których dotyczy wniosek o rejestrację znaku towarowego, jest bardzo ograniczony, a właściwy rynek bardzo specyficzny [zob. w zakresie identycznych przepisów art. 3 ust. 1 lit. b) i art. 3 ust. 3 dyrektywy 89/104 ww. wyrok w sprawie Libertel, pkt 66 i 67].

80 Ponadto, jeśli chodzi o urządzenia do obróbki należące do klas 7 i 11, Sąd stwierdził w pkt 39 i 40 zaskarżonego wyroku, że, po pierwsze, KWS nie przedstawiła okoliczności pozwalających na stworzenie kategorii towarów, dla których pewne kolory nie byłyby powszechnie używane, a po drugie, że maszyny o zgłoszonym lub podobnym do zgłoszonego kolorze nie należą do rzadkości.

81 W przedmiocie produktów rolnych, ogrodniczych lub leśnych należących do klasy 31, Sąd stwierdził w pkt 33 zaskarżonego wyroku, że używanie kolorów, w tym wnioskowanego odcienia oranżu lub odcieni bardzo zbliżonych, nie jest rzadkością.

82 Z powyższego wynika, że, po pierwsze, Sąd nie zastosował surowszego kryterium do znaków towarowych w postaci określonego koloru niż do pozostałych znaków towarowych i, po drugie, biorąc pod uwagę, że omawiany znak towarowy pozbawiony jest charakteru odróżniającego w odniesieniu do towarów, dla których złożono wniosek o rejestrację, nie naruszył on prawa w zakresie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94.

83 W tym zakresie zarzut czwarty musi zostać oddalony jako bezzasadny.

84 W przedmiocie zagadnienia dokładności stwierdzeń Sądu dotyczących postrzegania przez właściwy krąg odbiorców zastosowania kolorów do omawianych towarów należy stwierdzić, że dotyczy ono oceny o charakterze faktycznym.

85 Z art. 225 WE i 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie może być wyłącznie oparte na zarzutach wskazujących naruszenia przepisów prawa, z wyłączeniem jakiejkolwiek oceny o charakterze faktycznym.

86 W świetle powyższego w zakresie, w jakim kwestionuje on ustalenia Sądu dotyczące sposobu postrzegania przez właściwy krąg odbiorców, zarzut czwarty jest niedopuszczalny.

87 Zarzut czwarty musi zatem zostać oddalony w całości.

88 Jako że żaden z zarzutów podniesionych przez KWS nie został uwzględniony, odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

89 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania w przedmiocie odwołania na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ KWS przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Urzędu — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) KWS Saat AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy